

РЕШЕНИЕ

№ 3222

гр. София, 24.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43 състав, в публично заседание на 03.06.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Илияна Янева, като разгледа дело номер **10711** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 156 от ДОПК във връзка с чл. 4, ал. 1 и чл.9б от ЗМДТ.

Образувано е по жалба на В. А. И. с адрес [населено място], [улица], чрез адв. П. М., САК със съдебен адрес [населено място], [улица], ет. 3 срещу Акт за установяване на задължение по декларация (АУЗД) ДОК19 – ГР94 – 533 – 4/10.07.2019г., издаден от Р. Г. В. на длъжност началник отдел в „ОП – О. купел“ при Столична община, потвърден с Решение № СФД19 – РД28 – 217/21.08.2019г. на директора на дирекция „Общински приходи“ на Столична община.

С АУЗД са установени задължения на жалбоподателя за данък недвижими имоти (ДНИ) в размер общо на 1351.22 лева главница и 330.97 лева лихви и такса битови отпадъци (ТБО) в размер на 2629.78 лева главница и 788.29 лева лихви, както и 1336.53 лева общо главница и лихви за местен данък върху превозните средства за данъчни периоди от 01.01.2013г. до 31.12.2017г. ДНИ и ТБО са за имот, представляваща земя и сграда, находящ се на адрес [населено място], [улица], придобит с нотариален акт за покупко – продажба, за който е подадена декларация по чл. 14, ал.1 от ЗМДТ с вх.№3806/15.07.1998г. от В. И. И. в качеството ѝ на съсобственик на имота. Местен данък върху превозните средства е установен за МПС – лек автомобил марка „Сузуки SY410 – джип“ с рег. [рег.номер на МПС], лек автомобил марка „Мерцедес 260СЕ“ с рег. [рег.номер на МПС] и лек автомобил марка „Субару“ с рег. [рег.номер на МПС].

С жалбата се иска отмяна на оспорения акт като незаконосъобразен. Правят се

възражения за допуснати съществени процесуални нарушения в хода на административното производство като неуведомяване на проверяването лице и неосигуряване на възможност за участието му при установяване на задълженията. Твърди се, че изводите са въз основа на неправилно приета фактическа обстановка. Конкретно се посочва, че в квартала, в който се намира жилищната сграда няма изградена канализация. Неправилно е определен ДНИ за вилна зона първа категория. Сметосъбиране и сметоизвозване не се извършва, поради което неправилно е определена и ТБО. Не е взето предвид, че имотът е основно жилище и жалбоподателят е с ТЕЛК от 2006г. По отношение на данъка върху превозните средства се излагат доводи, че МПС са съсобствени със съпругата на В. И. и се дължи S част от данъка, което не е взето предвид от административния орган. За МПС – лек автомобил марка „Сузуки SY410 – джип“ с рег. [рег.номер на МПС] се сочи, че е спрял от движение на 04.01.2000г., предаден за скраб на сервиз „Пантера“, за задължението е изтекла погасителна давност. Данък не се дължи и за лек автомобил марка „Мерцедес 260СЕ“ с рег. [рег.номер на МПС] , който не се ползва от години и за задължението също е изтекла погасителната давност. За лек автомобил марка „Субару“ с рег. [рег.номер на МПС] данъкът е начислен от 01.01.2017г., независимо, че автомобилът е закупен на 17.07.2017г. В хода на съдебното производство доводите се поддържат от упълномощен процесуален представител. Представени са писмени бележки. Направено е искане за заплащане на разноските за съдебното производство по списък по чл. 80 от ГПК.

Ответникът, чрез упълномощения си процесуален представител юристконсулт Й. прави искане за оставяне на жалбата без уважение. Претендира юристконсултско възнаграждение.

Съдът, след преценка на доводите на страните и въз основа на доказателствата от административното производство и събраните в хода на съдебното производство, прие за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима, подадена в срок, от надлежна страна, от адресата на акта, на когото са установени данъчни задължения, пред компетентния административен съд, по предвидения в закона процесуален ред. Решение № СФД19 – РД28 – 217/21.08.2019г. на директора на дирекция „Общински приходи“ на Столична община е връчено на В. А. И. на 09.09.2019г. Жалбата срещу него е подадена чрез Столична община – Дирекция „Общински приходи“, отдел „О. купел“ на 16.09.2019г., в 14 – дневния срок по чл. 156 от ДОПК.

Разгледана по същество, жалбата е частично основателна.

От фактическа страна се установява, че административното производство е започнало по нареждане № ДОК19-ВК66 – 89/24.06.2019г. на Р. Г. В., началник отдел „ОП – О. купел“ на дирекция „Общински приходи“ на Столична община, оправомощена със заповед на кмета на Столична община №СО15РД – 09 – 622/03.06.2015г. за установяване на задължения по декларация по реда на чл. 107, ал. 1 и ал. 3 от ДОПК.

Предмет на производството е установяване на публичните общински вземания на В. А. И. с предмет недвижим имот в [населено място], [улица] за периода 01.01.2013г.-31.12.2017г., представляващ земя и сграда, моторно превозно средство - лек автомобил марка „Сузуки SVO-ДЖИП“ с рег.№ С 0335СВ, за лек автомобил марка Мерцедес 260 СЕ с рег. [рег.номер на МПС] , за лек автомобил марка Субару с рег. [рег.номер на МПС] .

Изпратено е уведомление за образуване на производството, получено лично от

жалбоподателя на 01.07.2019г., видно от обратната разписка на л. 34 от делото.

Изискана е информация и е получено удостоверение за липса на образувано ревизионно производство за същия период и със същия предмет.

Изготвено е писмо до ПП КАТ СДВР със запитване дали е прекратена регистрацията на МПС, предмет на производството. Отговор не е получен.

Представено е решение на директор на дирекция „ОП“ на Столична община за отмяна на АУЗД №ДОК17 – ГР94 – 215-1/05.02.2018г. на орган по приходите в отдел „ОП - О. купел“ на дирекция „Общински приходи“ при Столична община.

Във връзка с указанията за доказателствената тежест в процеса от страна на жалбоподателя е представен договор за покупко – продажба на МПС от 17.07.2017г. на лек автомобил марка Субару с рег. [рег.номер на МПС] , решение на ТЕЛК за определяне на пожизнена неработоспособност от 58%

От страна на ответника са представени доказателства за извършени услуги по чл. 62 от ЗМДГ като договори за услугите „сметосъбиране и сметоизвозване на битови отпадъци“ и „поддържане на чистотата на териториите за обществено ползване“ на територията на район О. Купел, хронологични оборотни ведомости от 01.01.2013г. до 31.12.2017г., ежедневни констативни протоколи за приемане на извършената работа, обобщени констативни протоколи и актове и фактури, доказателства за плащания към доставчиците на услугите.

Твърдението на жалбоподателя относно СИО на придобитите автомобили и недвижим имот, за който са определени данъчните задължения се доказва с представен акт за сключен граждански брак на 16.05.1976г. между В. А. И. и В. И. И.. Видно от нотариален акт за покупко – продажба №107, том I -1, рег. № 1107, дело № 93/2007г., декларираният недвижим имот, представляващ триетажна жилищна сграда във вилна зона „Горна баня“, ведно с дворно място, съставляващо УПИ II – 301,302 е придобит в СИО от жалбоподателя и неговата съпруга на 29.06.2007г.

При проверката за законосъобразност на акта, съдът счита, че АУЗД №ДОК19– ГР94 – 533 – 4/10.07.2019г. е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 4, ал. 3 и ал. 4 и чл. 9б от ЗМДГ. Актът е издаден от Р. Г. В. на длъжност началник отдел в „ОП – О. купел“ при Столична община. Същата е оправомощена със заповед № СО15 – РД – 09 – 622/03. 06. 2015г. на кмета на Столична община. При обжалване по административен ред е изцяло потвърден с решение на директора на дирекция „Общински приходи“ при Столична община, компетентен орган по чл. 107, ал. 4 от ДОПК във връзка с чл. 4, ал. 5 от ЗМДГ.

Спазено е изискването за писмена форма на акта, изложени са мотиви от фактическа и правна страна.

По спазване на процесуалните правила и материалния закон: При определяне на задълженията за местен данък върху превозните средства е допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила, довело и до неправилно приложение на материалния закон. В тази част АУЗД е незаконосъобразен и следва да бъде отменен, а административната преписка - върната на органа по приходите за определяне на размера на данъка при спазване на указанията по приложението на закона, дадени в настоящето съдебно решение. От страна на органа по приходите са установени задължения за данък МПС, както следва: за лек автомобил „Мерцедес 260СЕ“ с рег.№СА4284АВ за периода от 01.01.2013 г. до 31.12.2017 г.: За 2013г. дължим данък върху превозните средства - 189.42 лв. За 2014 г. дължим данък върху превозните средства - 189.42 лв. За 2015 г. дължим данък върху превозните средства -

189.42 лв. За 2016 г. дължим данък върху превозните средства - 189.42 лв. За 2017 г. дължим данък върху превозните средства - 189.42 лв. За лек автомобил „Сузуки SY 410-джип" с рег.№ СО335СВ за периода от 01.01.2013 г. до 31.12.2017 г., както следва: За 2013 г. дължим данък върху превозните средства - 12.90 лв. За 2014 г. дължим данък върху превозните средства - 12.90 лв. За 2015г. дължим данък върху превозните средства - 12.90 лв. За 2016 г. дължим данък върху превозните средства - 12.90 лв. За 2017 г. дължим данък върху превозните средства - 12.90 лв. За лек автомобил „Субару Д." с рег.№ СА5419ХН за периода от 01.01.2017 г. до 31.12.2017 г. дължим данък върху превозните средства - 25.00 лв.

На първо място основателно е възражението, че моторни превозни средства - лек автомобил марка „Сузуки SVO-ДЖИП " с рег.№ С 0335СВ, лек автомобил марка Мерцедес 260 СЕ с рег. [рег.номер на МПС] и лек автомобил марка Субару с рег. [рег.номер на МПС] са съпружеска имуществена общност. Видно от представеното удостоверение за сключен граждански брак, такъв е сключен на 16.05.1976г. между В. А. И. и В. И. И.. Придобитите по време на брака автомобили са СИО и за тях данъкът се дължи по S за всеки един от съпрузите. Съгласно чл. 53 от ЗМДТ данъкът върху превозните средства се заплаща от собствениците, съответно е следвало да се установи размер на данъка за жалбоподателя при съобразяване на съсобствеността в идеални части, заедно със съпругата му. На второ място не е проверено възражението на жалбоподателя, че автомобилите са с прекратена регистрация в КАТ. Съгласно чл. 52, т. 1 от ЗМДТ с данък върху превозните средства се облагат превозните средства, регистрирани за движение по пътната мрежа в Република България. На изпратеното запитване до КАТ не е получен отговор и административното производство по установяване на задълженията е приключило при неизяснена фактическа обстановка. Същевременно на жалбоподателя не е предоставена възможност да ангажира и представи доказателства в подкрепа на твърденията си. Не му е указано, че за автомобила, който твърди, че е предоставил за скраб на сервиз „Пантера“ е следвало да представи удостоверение за предаване за разкомплектуване. Основателно е и третото възражение, че данъкът за лек автомобил марка Субару с рег. [рег.номер на МПС] е определен за цялата календарна година 2017г., без да се вземе предвид обстоятелството, че автомобилът е закупен на 17.07.2017г. Не са изложени мотиви и не са представени доказателства, а и не са извършени процесуални действия за установяване дали данъкът е заплатен от предишния собственик. Съгласно чл. 58, ал. 3 от ЗМДТ, при прехвърляне на собствеността на превозното средство новият собственик не заплаща данъка, ако предишният собственик го е платил за времето до края на календарната година. При връщане на преписката административният орган следва да се произнесе и по възражението за изтекла погасителна давност за част от задълженията за данък МПС.

Задълженията за ДНИ са правилно определени, при спазване на материалния закон и без допуснати съществени процесуални нарушения които да водят до различни правни изводи и резултат при установяване на данъка. При определяне на задълженията са взети предвид данните, съдържащи се в данъчна декларация по чл.14,ал.1 от ЗМДТ с вх.№3806/15.07.1998г.,подадена от В. И. И. в качеството ѝ на съсобственик. При проверка в информационния масив на отдел Общински приходи О. Купел, е установено, че за имот находящ се на адрес: [населено място], [улица] подадена декларация по чл. 14, ал. 1 от ЗМДТ с вх.№3806/15.07.1998г.,от В. И. И. в качеството ѝ на съсобственик. Съгласно данните, въведени в масива, имотът е

придобит чрез покупко - продажба с нотариален акт №107, том I -1, рег.№1107, дело № 93/2007г. Декларирана е жилищна сграда на три етажа със записани четири обекта в нея: обект 1-етаж 1-сутерен от къща, деклариран като мазе с ЗП-92.50 кв.м., година на построяване 2007г.,конструкция масивна монолитна. Има ток, вода, канализация и телефон. Като втори обект е записано жилище етаж 1 от къща, построена 2007г., ЗП - 196 кв. м., конструкция масивна монолитна. Има електричество, вода, канализация и телефон. Трети обект е записан етаж 2 от къща, година на построяване 2007г., ЗП-200.20кв.м, конструкция масивна монолитна. Има в имота електричество вода,канализация и телефон. Четвърти обект е записан етаж 3 от къща с ЗП-200.20кв.м,година на построяване 2007г.,конструкция масивна монолитна.Има в имота електричество вода,канализация и телефон. Освен жилищната сграда е декларирана и земя с площ 956кв.м,от които застроена площ - 100кв.м.За имота деклариран като съсобственици В. А. И. - 1/2 ид. ч. и В. И. И. -1/2 ид.ч.Декларирано за жилищните етажи 1,2 и 3 основно жилище и за двамата съсобственици. Като за В. И. е въведено ЕР на ТЕЛК №2023/13.09.2006г. Декларацията е въведена в информационния масив по партида № 4610206955002 с нов № 7217Н7619. Неоснователно е възражението, че не е взето предвид, че сградата е декларирана като основно жилище и за двамата собственици. За жалбоподателя е съобразено и ЕР на ТЕЛК и процент на намалена трудоспособност над 50, при което и на основание чл. 25, ал. 2 от ЗМДТ, ДНИ за всички данъчни периоди е определен със 75% намаление. Относно методиката на определяне на данъчната оценка и ДНИ следва да се има предвид, че същите са законово регламентирани в ЗМДТ. Съгласно чл. 19, ал.1 от ЗМДТ, данъкът се определя върху данъчната оценка на недвижимите имоти по чл. 10, ал. 1 към 1 януари на годината, за която се дължи. Размерът на данъка се определя от Общинския съвет с Наредба. Съгласно чл. 15 от Наредбата на Столична община за определяне на местните данъци, данъкът върху недвижимите имоти е 1.875 на хиляда върху данъчната оценка. Размерът е еднакъв за всички данъчни периоди, предмет на АУЗД. Данъчната основа е данъчната оценка, която се определя от служител на общинската администрация по норми съгласно приложение № 2 в зависимост от вида на имота, местонахождението, площта, конструкцията и овехтяването и се съобщава на данъчно задължените лица. Жалбоподателят твърди неправилно определяне на данъчната оценка, конкретно на коефициента за инфраструктура, който иска да се намали поради липсата на канализация в имота. Видно от административната преписка, задълженията са установени по подадена декларация по чл. 14, ал.1 от ЗМДТ, въз основа на посочените в нея данни от самото задължено лице, чрез съпругата му. Тази декларация е от 15.07.1998г. Друга последваща декларация, която да променя данните, които са от значение за определяне на данъчната основа не е подадена в приходната администрация. След като няма подадена друга декларация и основания за коригиране на вече посочените данни за наличие на канализация в имота, данъчната оценка е правилно определена, въз основа на декларираните от самите собственици данни. Начинът на определяне на данъчната оценка е съобразен с правилата на ЗМДТ, подробно мотивиран и описан в оспорения АУЗД. Правилно, обосновано и законосъобразно е определен размер на задълженията за данък недвижим имот на В. А. И. по партиден № 4610206955002, нов № 7217Н7619, както следва : Дължим данък недвижим имот за периода от 01.01.2013г. до 31.12.2013г. в размер на 357.97лв. при данъчна оценка на имота за 2013г.по партида 7217Н7619 за ¹/г ид.част е 331 818.15лв. и данък върху недвижимите имоти в размер на 1.875 на хиляда

върху данъчната оценка. Данъкът е определен в размер с 75 на сто намаление за основно жилище на лице с намалена работоспособност над 50%. Данъкът недвижими имоти за периода от 01.01.2014г. до 31.12.2014г. е в размер на 356.38лв. при данъчна оценка от 330 270.25лв. и данък върху недвижимите имоти в размер на 1.875 на хиляда върху данъчната оценка, с 75 на сто намаление. За периода от 01.01.2015г. до 31.12.2015г. данъкът е в размер на 354.83лв. при данъчна оценка от 328 722.55лв, а за 2016г. е 353.24лв. при данъчна оценка от 327 219.53лв., данък в размер на 1.875 на хиляда върху данъчната оценка и намаление от 75 на сто. За периода от 01.01.2017г. до 31.12.2017г. данъкът е в размер на 351.67лв при данъчна оценка на имота от 325 626.75лв. Начислени са и лихви за забавено плащане, на основание чл.4 ал.2 от ЗМДТ. По отношение на ТБО – В обжалвания акт и потвърждаващото го решение не са изложени мотиви, а по делото няма доказателства имотът да попада в границите на територията на общината, включени в организирано поддържане на чистотата, в които се извършват услугите по сметосъбиране, извозването и обезвреждането в депо на битовите отпадъци, определени със заповед по чл. 63, ал. 2 от ЗМДТ.

Административният орган е посочил, че за периода 01.01.2013г. - 31.12.2017г. за имота на [улица] №19 няма подавани декларации по чл.27 ал.2 от Наредбата за определяне на местни такси и цени на услуги, предоставяни от Столична община. За 2013г. на основание Решение № 644 от 20.12.2012г. на Столичен общински съвет се определя такса битови отпадъци за имоти на граждани в размер на 1.6 промила върху данъчната оценка, а за 1/2 ид.ч данъчната оценка е 331818.15лв. x 1.60/00 е в размер на 530.91лв. Таксата е разпределена по видове услуги, съответно за сметосъбиране и сметоизвозване на битови отпадъци, за обезвреждане на битови отпадъци и поддържане на депа за битови отпадъци и за поддържане на чистотата на териториите за обществено ползване. За 2014г. на основание Решение № 702 от 19.12.2013г. на Столичен общински съвет се определя такса битови отпадъци за имоти на граждани в размер на 1.6 промила върху данъчната оценка, а за 1/2 ид.ч. данъчна оценка е 330270.25лв. x 1.6 о/00 е 528.43лв. Разпределена е по видове услуги. За 2015г. на основание Решение № 867/ 29.12.2014г. на Столичен общински съвет се определя такса битови отпадъци за имоти на граждани в размер на 1.60 промила върху данъчната оценка, а за 1/2 ид.част данъчната оценка е 328722.55лв. x 1.60/00 е 525.96лв. За 2016г. на основание Решение № 62 / 17.12.2015г. на Столичен общински съвет се определя такса битови отпадъци за имоти на граждани в размер на 1.6 промила върху данъчната оценка, а за 1/2 ид.ч. данъчната оценка е 327219.53лв. x 1.6 о/00 е 523.48лв. За 2017г. на основание Решение № 816 / 22.12.2016г. на Столичен общински съвет се определя такса битови отпадъци за имоти на граждани в размер на 1.6 промила върху данъчната оценка, а за 1/2 ид. част данъчната оценка е 325626.75лв. x 1.6 о/00 е 521 лв.

Жалбоподателят като собственик на имота е носител на задължението за заплащане на ТБО, което законосъобразно е установено с АУЗД по реда на чл.107, ал. 3, изр. трето ДОПК, въз основа на подадена декларация по чл. 14

ЗМДТ. Нормата на чл. 62 ЗМДТ разпорежда, че такса за битови отпадъци се заплаща за услугите по събирането, извозването и обезвреждането в депа или други съоръжения на битовите отпадъци, както и за поддържането на чистотата на териториите за обществено ползване в населените места. Размерът на таксата се определя по реда на чл. 66 ЗМДТ за всяка услуга поотделно - сметосъбиране и сметоизвозване; обезвреждане на битовите отпадъци в депа или други съоръжения; чистота на териториите за обществено ползване. Таксата се определя в годишен размер за всяко населено място с решение на общинския съвет, въз основа на одобрена план - сметка за всяка дейност, включваща необходимите разходи за посочените в същата разпоредба дейности. В чл. 71 ЗМДТ са регламентирани случаите, при които не се заплащат отделните елементи на ТБО.

Основателно е оплакването на жалбоподателя, че по делото липсват доказателства за действително предоставяне на услугите по събиране, извозване и обезвреждане на битовите отпадъци. В съдебно заседание на 18.12.2019г. съдът е дал указания на ответника по жалбата и го е задължил в срок до следващото съдебно заседание да представи доказателства за организиране на сметосъбиране и сметоизвозване, депониране на битови отпадъци, почистване на териториите за обществено ползване в района, в който се намира процесния имот. Въпреки дадените от страна на съда указания не са представени заповедите на кмета на общината по чл. 63, ал. 2 ЗМДТ, с които са определени районите на територията на общината, включени в организирано поддържане на чистотата, в които се извършват услугите по сметосъбиране, извозването и обезвреждането в депо на битовите отпадъци. Таксата за обезвреждане на отпадъци, изграждане и мониторинг на депо не е доказано да е дължима, защото не е посочено къде е депото за битови отпадъци, което функционира на територията на общината. Няма доказателства по делото, а и в мотивите на акта не се съдържат никакви данни за наличие на функциониращо депо за обезвреждане на отпадъци и къде се намира то. Допуснато е съществено нарушение на административнопроизводствените правила, довело до неправилно приложение на материалния закон.

Относно поддържането на чистотата на териториите за обществено ползване в района на имота - в закона липсва легално определение на понятието територии за обществено ползване за целите на ЗМДТ. Примерно такива територии са изброени в чл. 66, ал. 1, т. 4 ЗМДТ уличните платна, площадите, алеите, парковете и другите територии от населените места, предназначени за обществено ползване. Това са територии - публична собственост, на които са изградени обекти на социалната и техническата инфраструктура или на зелената система. Услугата поддържане на чистотата на териториите за обществено ползване е необходима, тъй като съвместното съжителство в рамките на едно населено място, за да бъде възможно и да отговаря на определени, приети от членовете на общността, от обществото и от държавата стандарти, не може да се осъществява без територии за обществено, т. е.

достъпно за всички, ползване. Цялото устройствено планиране и изграждане на населените места е подчинено на изискването да гарантира устойчиво развитие и благоприятни условия за живеене, труд и отдих на населението – чл. 1 ЗУТ, в т. ч. осигуряване на територии за обществено ползване. Наличието на територии за обществено ползване изисква поддържането и на определен стандарт на чистота на тези територии, за което ползващите имоти в рамките на това населено място следва да заплащат съответната такса. Почистването на териториите за обществено ползване не е необходимо да бъде в близост или около имота на задълженото лице, за да се дължи от него такса. Достатъчно е услугата да е предоставяна в границите на района, определен в заповедта на кмета по чл. 63, ал. 2 ЗМДТ. За да е налице задължение за заплащане на такса за поддържане на чистотата на териториите за обществено ползване е необходимо: 1. общината да е определила вида и териториалния обхват (границите) на предоставяне на услугата; 2. имота на лицето да попада в границите на територията, на която общината е определила, че ще предоставя услугата; 3. общината фактически да е предоставяла услугата. Това са материалноправните предпоставки, при наличието на които се дължи такса за поддържане на чистотата на териториите за обществено ползване. При липсата на която и да е от тях таксата не се дължи. Доказателствената тежест за доказване наличието на всички материалноправни предпоставки се носи от административния орган. В случая не е доказано, че имотът на жалбоподателя попада в границите на територията, на която общината е определила, че ще предоставя услугата. Фактическо извършване и разплащане на такива услуги се установява, но не може да се определи дали имотът на жалбоподателя попада в границите на определените от общината територии. Следва административният орган да извърши проверка относно това обстоятелство и да изложи мотиви в акта. В случай, че имотът не попада в границите, определени от кмета на общината за предоставяне на услугите и не е посочено къде е функциониращото депо за обезвреждане на битови отпадъци, ТБО не се дължи. Следва оспореният АУЗД да се отмени в частта на установените задължения за ТБО за всички компоненти, а преписката да се върне на административния орган за ново произнасяне, при съобразяване на мотивите на настоящето съдебно решение.

Жалбата е основателна в частта на установените задължения за ТБО, главница и лихви и задълженията за данък върху МПС. В частта за задълженията за ДНИ е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Съгласно чл. 161 от ДОПК, на жалбоподателя се присъждат разноските по делото и възнаграждението за един адвокат за всяка инстанция, съразмерно уважената част на жалбата. На ответника се присъждат разноски съобразно отхвърлената част от жалбата. На администрацията вместо възнаграждение за адвокат се присъжда за всяка инстанция юрисконсултско възнаграждение в размера на минималното възнаграждение за един адвокат. Определени по посочения начин разноските на жалбоподателя са 449 лева, а

юрисконсултското възнаграждение на ответника е 241 лева. По компенсация на жалбоподателя се дължат разноси в общ размер на 208 лева.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ АУЗД № ДОК19 – ГР94 – 533 – 4/10.07.2019г., издаден от Р. Г. В. на длъжност началник отдел в „ОП – О. купел“ при Столична община, потвърден с Решение № СФД19 – РД28 – 217/21.08.2019г. на директора на дирекция „Общински приходи“ на Столична община в частта на установените с него задължения на В. А. И., ЕГН [ЕГН] с адрес [населено място], [улица] за такса битови отпадъци (ТБО) в размер на 2629.78 лева главница и 788.29 лева лихви, както и 1336.53 лева общо главница и лихви за местен данък върху превозните средства за данъчни периоди от 01.01.2013г. до 31.12.2017г. **ВРЪЩА** преписката в тази част на Р. Г. В. на длъжност началник отдел в „ОП – О. купел“ при Столична община за установяване на размер на задълженията за посочените периоди при спазване мотивите на съдебното решение.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. А. И. с адрес [населено място], [улица], чрез адв. П. М., САК със съдебен адрес [населено място], [улица], ет. 3 срещу Акт за установяване на задължение по декларация (АУЗД) ДОК19 – ГР94 – 533 – 4/10.07.2019г., издаден от Р. Г. В. на длъжност началник отдел в „ОП – О. купел“ при Столична община, потвърден с Решение № СФД19 – РД28 – 217/21.08.2019г. на директора на дирекция „Общински приходи“ на Столична община в частта на установените с него задължения на В. А. И., ЕГН [ЕГН] с адрес [населено място], [улица] за данък недвижими имоти (ДНИ) в размер общо на 1351.22 лева главница и 330.97 лева лихви.

ОСЪЖДА Столична община, дирекция „Общински приходи“ – Отдел О. купел да заплати на В. А. И., ЕГН [ЕГН] с адрес [населено място], [улица] сума в размер на 208 (двеста и осем) лева, представляваща разноси за съдебното производство.

Съдебното решение подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14 – дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: